

З СВЯТОМ

1

Т Р А В Н Я !

Михайло РОДИНЧЕНКО

СИМФОНІЯ ВЕСНИ

ВУЛИЦІ РІДНІ, НИВИ КОХАНІ
В СОНЯЧНЕ СВЯТО ВДЯГЛИСЬ.
СЕРЦЕ ЛЮДИНИ В ПРОБУДЖЕННІ
РАННІМ

РВЕТЬСЯ В ОЗВУЧЕНУ ВИСЬ.
СТЯГ ПОЛУМ'ЯНИЙ РУКИ РОБОЧІ
В ПЕРШИХ КОЛОНАХ НЕСУТЬ —
З НИМ МИ ДО СОНЦЯ ВИХОДИЛИ
З НОЧІ,

СВІТЛУ ТОРУЮЧИ ПУТЬ,
ЛЕНІНСЬКА ВІРА, ЛЕНІНСЬКА ПРАВДА
З НАМИ НЕЗМІННО В СТРОЮ.
ПРАЦЕЮ, ПОДВИГОМ

СЛАВИМО СВЯТО,
ГОРДУ ВІТЧИЗНУ СВОЮ.
З СОНЦЕМ У ТИХ НЕ БУВАЄ
ПРОЩАННЯ,

ХТО ВІЧНУ МЛУ ПЕРЕМІГ.
...ЗДРАСТУЙ, СИМФОНІЄ
ПЕРШОГО ТРАВНЯ,
В ЩЕДРОСТІ ВЕСЕН ДЗВІНКИХ.

с. Більшовик
Долинського району.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання XII
№ 51 (1375).

СУБОТА, 1 травня 1971 року

Ціна 2 коп.

ЗОЛОТО ЗЕМЛІ

Нагороди Вітчизни — невсипущим трударям

Сьогодні вони пройдуть у святкових колонах. І очі засвітіться справжньою гордістю. Їх груди Вітчизна прикрасила високими нагородами.

Нагороди за робітниче сумління, за творчі поривання — найважче, найцінніше золото землі.

Перед самим святом колектив Кіровоградської взуттєвої фабрики № 28 поздоровляв кращих трударів з високими нагородами Батьківщини. 14 робітників, робітниць, інженерно-технічних працівників та службовців підприємства за відмінні успіхи в праці

нагороджено орденами та медалями.

Найвищої урядової нагороди — ордена Леніна — удостоїлась розкрійниця фабрики Л. М. Платонова. Її девіз в роботі — повсякденне перевиконання виробничих завдань. А нещодавно у Платонової сталася ще одна приємна подія. На республіканському змаганні розкрійників-взуттєвників вона посіла друге місце.

Орденем Жовтневої Революції нагороджено начальника цеху № 5 Г. В. Зботанова. Кавалерами ордена Трудового Червоного

Прапора стали фрезерувальниця В. В. Дудник, допельник А. П. Гончаренко та строчильниця М. А. Рибальченко.

Орденем «Знак пошани» нагороджено п'ятьох кіровоградських взуттєвників. Серед них — секретар партійної організації фабрики П. С. Поляков, директор фабрики О. Н. Удодовський та інші.

Медаллю «За трудову доблесть» нагороджені затяжниця фабрики М. П. Сердюк та пресувальниця комсомолка Валентина

(Закінчення на 2-й стор.).

П'ЯТИРІЧЦІ — НАШЕ ЗАВ'ЯТТЯ

ЗБОРИ ОБЛАСНОГО КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВУ

29 квітня відбулися збори обласного комсомольського активу. З доповіддю «Підсумки роботи XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України та завдання обласної комсомольської організації» виступив другий секретар обкому КП України Д. П. МАКСИМЕНКО.

В обговоренні доповіді взяли участь перший секретар Кіровоградського міського комсомолу Ю. РУДНІВ, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Олександрійського електромеханічного заводу Б. КРИВОКОНЬ, групкомсорт ферми ордена

Трудового Червоного Прапора колгоспу «Росія» Олександрійського району доярка Г. ШУМЕЙКО, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Герой Соціалістичної Праці В. МОТЮРНИЙ та інші.

Збори активу в обговореному питанні прийняли розгорнуте рішення. Збори прийняли вітальні листи ЦК КПРС і ЦК КП України.

Одноставність і згуртованість

ВИСУВАННЯ КАНДИДАТІВ У ДЕПУТАТИ

В обставині величезного політичного і трудового піднесення, викликаного історичними рішеннями XXIV з'їзду КПРС, розгортається виборча кампанія по виборах до Верховних Рад союзних і автономних республік та до місцевих Рад депутатів трудящих.

27 квітня у містах і селах нашої країни почалися передвиборні збори. Робітники, колгоспники, інтелігенція, воїни Радянської Армії і Флоту, висувують кандидатів у депутати Верховних Рад союзних республік. Як і раніше, Комуністична партія виступає на цих виборах в єдиному блоці з безпартійними.

В атмосфері одноставності і згуртованості радянського народу навколо Комуністичної партії та її ленінського Центрального Комітету пройшли передвиборні збори на підприємствах і у вузах Москви.

Кандидатом у депутати Верховної Ради РРФСР по Бауманському виборчому округу висунуто Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва.

Член Політбюро ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Микола Вікторович Підгорний названий кандидатом у депутати Верховної Ради Російської Федерації по Ленінградському виборчому округу.

Кандидатом у депутати Верховної Ради РРФСР по Фрунзєнському виборчому округу висунуто члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР Олексія Миколайовича Косігіна.

Члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КП України Петра Юхимовича Шелеста названо кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР по Ленінському виборчому округу м. Києва.

Кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР по Баглійському виборчому округу (Дніпропетровська область) висунуто члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів УРСР Володимира Васильовича Цербицького.

З великим піднесенням пройшли передвиборні збори і в інших містах і населених пунктах країни.

(ТАРС).

Три роки тому комсомолка Зіна ЗАЙКА закінчила Кіровоградський кооперативний технікум. Зараз вона працює в культурній селища Олександрівки. Щомісячно 108 процентів плану — такий першотравневий рапорт невеликого, але дружнього колективу магазину. Ось чому і такий чудовий сьогодні настрій у Зіни.

Фото В. КОВПАКА.

ПРАЦЯ

З настанням весни все оживає. І самій радіше: в різноголосся весни влітається і моя пісня. Ось уже сьомий рік співаю її на своєму тракторі. Скажіть багато. Зовсім ні. Бо тільки починаю посправжньому відчувати, що таке хліборобський труд сьогодні. Хочеться працювати краще, ніж учора. І обов'язково не гірше від чоловіків.

Як і багато моїх подруг мріяла про професію будівничого, зводити будинки до самого неба.

Мріяла, скажіть, про роман тик у на висоті. Здобула спеціальність маляра-штукатурка. А невдовзі з своїми трьома подружками почала знову навчатись.

На цей раз уже в Олександрійському СПТУ № 1, оволодівала механізаторською професією. Багато дівчат можуть запитати, чому вирішила бути трактористкою?

Відповісти мені не важко. Бо саме те, що працюватиму в полі, що мені піддадуться не лише кельма і правило, а й важелі машини, подобалось і вабило. Коли в газеті прочитала, що у нас в області не одна моя ровесниця стала рівноправним членом сім'ї механізаторської, тих дівчат ставила собі за приклад.

Вивчала старанно сільськогосподарську техніку, на практиці орала, сіяла. Проте після закінчення училища багато для мене було незрозумілого, побоювалась труднощів. Дасть бригадир наряд — виконуй. Добре дослідженому — все знає, а я тільки з училищної лави. Допомогли тоді старші. Хоч деінде потрібно було проявити і свою оперативність.

Кожен день — то якась радість у хлібороба. Ось,

скажімо, і цієї весни. Щодня тільки й розмов: «Валентин Білічко, Григорій Дробот, Іван Тупало, Володимир Чубенко знову перевиконали змінні норми сівки зернових. А посіяли кукурудзу — то квадрати хоч під лінійку мрій!»

А мені що сказати? Із своїм «МТЗ-50» працюю на обробітку саду третього відділку радгоспу. Думаю, площа чималенька — 100 гектарів, тож можу розвернутись на гірше чоловіків. За день за нормою мені потрібно закультивувати міжряддя на площі 10,5 гектара. Малувато. Збільшила собі норму. Тепер не кінчаю роботи,

«ЗАПИШІТЬ ХЛІБОРОБОМ»

еж поки бригадир сєдогородньої бригади, наш секретар відділкової комсомольської організації Людмила Стригун, не гукне: «Галино! Уже двадцять!»

У кого — у кого, а у дівчат завжди багато таємниць. Моя перша — це коли матері не сказала, що навчаюсь на трактористку. Та знаю, що тоді вона зі мною згодилась. Зараз «таємниця» уже іншого характеру. Їх із задоволенням розкриваю новачкам. А плани сама долаю: добитись звання механізатора високої культури землеробства.

Є ще одна мрія, вона звернена до дівчат. Хочу вчити подруж механізаторській справі. Професія почесна. І скажу дівчатам, дорога до неї відкрита. Є де руки прикласти, є де мріяти. Вашого натхнення, подружки, чекає мирний весняний степ.

Галина ЧОРНА, трактористка третього відділку радгоспу «Третій авіаційний» Новгородівського району.

ЗОЛОТО ЗЕМЛІ

(Закінчення).

Чухрій, Валентина — член комітету комсомолу фабрики депутат міської Ради депутатів трудящих. Двоє працівників фабрики нагороджені медаллю «За трудову відзнаку».

Нагороди працівникам фабрики вручила заступник голови обласного комітету Є. М. Чабаненко.

Колектив працівників заводу сільськогосподарських машин та ДСКТБ зібрався у переддень Першотравня, щоб поздоровити 116 своїх товаришів, які одержували високі відзнаки Батьківщини.

Урочисті збори колективу працівників заводу «Червона зірка» відкрив перший секретар обкому КПУ М. М. Кобильчак. Він відзначив, що серед чотиритисячного загону кіровоградських трударів, які нині нагороджуються орденами та медалями, почесне місце займають робітники та службовці заводу «Червона зірка». «Батьківщина цими нагородами висловлює подяку творцям сівалок за подвиг в праці», — підкреслив промовець.

Найвищою нагородою країни — орденом Леніна — відзначено слюсаря заводу О. О. Кошурка, Б. С. Панченка, заливника В. Ф. Трохимчука та токаря другого механоскладального цеху, депутата Верховної Ради СРСР Л. В. Чернегу.

В своїх виступах нагороджені подякували партію і уряд за високу оцінку праці. Вони запевнили, що віднині нагороди зобов'язують працювати ще краще, ще продуктивніше. Кавалери ордена Леніна дали слово завершити власні п'ятирічні плани за три з половиною роки.

За велику натхненну працю нагороджено орденами Жовтневої Революції слюсаря заводу З. Р. Волощук, голову заводської групи народного контролю М. О. Гончаренка, начальника учбово-виробничого цеху Г. В. Підпрігору, заступника начальника бюро інструментального господарства І. М. Сараскіна, слюсаря В. Ф. Ситника, водія М. Д. Шевченка та працівника ремонтно-механічного цеху В. Т. Назарова.

Кавалерами ордена Трудового Червоного Прапора стали 29 чарвонозорівців. Серед них — обрубник М. І. Барабаш, керівник групи відділу механізації верстатобудування Є. С. Ветрова, керівник молодіжного колективу, формувальник ливарного цеху № 8, делегат XXIV з'їзду КПРС В. І. Гетьманець, бригадир бригади слюсарів ремонтно-механічного цеху В. Н. Пацюк та інші.

Орденом «Знак пошани» нагороджено 35 членів колективу під-

приємства. Серед них — електромонтер енергоцеху комсомолка Ліда Зубкова та слюсар метизного цеху комсомолець Анастасія Пономаренко.

Медаллю «За трудову доблесть» уряд відзначив 17 заводчан, медаллю «За трудову відзнаку» — 24.

Нагороди вручали перший секретар обкому КПУ М. М. Кобильчак та перший секретар міському партії І. П. Валєвський.

М. М. Кобильчак поздоровив нагороджених з високими оцінками їх праці і побажав, щоб 100-річчя заводу, яке буде в 1974 році, ознаменувалось новими трудовими досягненнями.

Після урочистого зібрання творці сівалок, нагороджені орденами та медалями, сфотографувались біля стенду Слави заводу, де вже викарбувано імена 29 орденосців.

М. БІДЕНКО.

На фото: перший секретар обкому КПУ М. М. Кобильчак вручає орден Леніна слюсарю заводу О. Кошурко.

Фото В. КОВПАКА.

БРАТЕРСТВО

Мої рідні міста

Коли я від'їздив з Ташкента на Україну, то знав, що їду в заквітчаний піснями край. Про нього не раз розповідав мій товариш по військовій службі Віктор Сажко, а вечорами співав про солов'їні гаї, тихий шелест трав і шебетання дівочих.

І ось з групою абітурієнтів з Узбекистану я на пероні Кіровоградського вокзалу. Хоч во тому чотири роки, але й досі чую теплі слова привітання.

Нам було незлегко. Недосконало володіли російською мовою, а Сакар Тайбеков і Тукін Шаймарданов майже взагалі її не знали. Українські друзі допомогли, і тепер ми не тільки знаємо мову Пушкіна, а й добре розуміємо мову Шевченка.

В 1966 році на Ташкент звалилось лихо. Україна, як і інші республіки нашої великої сім'ї, прийняла до себе дітвору з Узбекистану.

— Наш дім — ваш дім. Наша школа — ваша школа. І хай світить сонце над вашими головами! — сказали вони і послали своїх батирів на візбудову зруйнованого землетрусом міста. Тоді в Кіровограді ми бачили своїх маленьких земляків, які почували себе, як вдома.

Я дуже люблю свій Ташкент. Але тепер у мене є ще одне рідне місто — Кіровоград. Коли порівняєш їх, то знаходиш багато спільного. І, найперше, працьовитість, привітність і гостинність їх жителів. На свято ми запрошуємо друзів на міхман, а ви — у гості. Першу чашку плову ми подаємо гостю, а у вас — лому місце на покуті.

Коли думаю про нашу Країну Рад, то бачу її як великий кишлак, де всі друзі і всі живуть єдиною метою. Через рік мені повертатись до Узбекистану. Ми будемо ластуватись і зустрічатись, ділитись планами і радіщами.

Туган ТАГАЕВ, студент IV курсу Кіровоградського педагогічного інституту ім. О. С. Пушкіна.

В Кіровоградській школі вищої льотної підготовки цивільної авіації разом з радянськими юнаками навчається молодь з багатьох дружніх країн.

На фото (справа наліво): курсанти училища Діоп Малік Ельхадж (Республіка Мавританія),

Кіровоградськ Анатолій Король, Мохамед Салех Хусейн Мухраб (Народна Демократична Республіка Йемен), Павлов Іван Тодоров (Народна Республіка Болгарія), москвич Броніслав Федотов, Гончар Ганбатор (Монгольська Народна Республіка) після заняття.

ДРУЖБА

— так сказав наш німецький друг Франк Бохов.

Зал вибухнув оплесками. А Микола Гайдуш, один з найактивніших кідівців, продовжує розповідь про молодіжні організації за рубежом.

На екрані — кадри про бої в Південному В'єтнамі, залаштована чорними полковниками Греція. А далі — співачка — антифашист Фазія Масаркей. Вона виконує пісню «Бліз і чорні». Співає англійською, а хлопці і дівчата з комсомольськими значками на грудях вторять їй російською мовою. Вони знають цю пісню, вони протестують разом з темношкірою дівчиною проти расової дискримінації.

Кідівці провели день юного антифашиста, зустріч з в'єтнамськими коцтаборів, конференції, де ділялись обзнаністю з історією і культурою соціалістичних країн. А зараз готуються до вечора дружби — Люда Сокальська і Коля Зуев, Любов Бажукова і Льоня Пшеничний та їхні друзі. Змістовні зустрічі, листи, вечори над журналом «Ровесник», змагання команд КВК біля карти світу. Гарячий відгук душі на рядок з газети. Це і є клуб інтернаціональної дружби. І називається він — «Глобус».

О. РИТИНЧУК.

м. Кіровоград.

БОЛГАРІЮ відвідали усією школою. Добирались до деревної Софії не літаком і не поїздом. Нехай читача не здивує дивний вид транспорту: існує такий. То яхта фантазії. А щоб краще взнати зелені країни, запросили надійних провідників, болгарських друзів, що навчаються в місті — Ганчева, Маринова, Йорданова, Русова.

Балканські гори і славнозвісна Шипка, Толбухінський округ і велике село Владая, де жила у свій час Леся Українка — з усім ознайомились школярі. А пісні болгарські взяли на згадку.

Це було лише одне з багатьох засідань клубу інтернаціональної дружби Кіровоградської школи-інтернату № 2. Ось уже багато років, як учні вивчають країни світу. На адресу школи йдуть листи з Болгарії, Чехословаччини, Польщі — добрі, щирі листівки дружби. Проте листування — лише частина тієї роботи, яку проводять кідівці.

Завдання, яке ми перед собою ставимо, — говорити зауч по позакласній роботі в школі Лілія Іллівна Бібікова, — виховання у дітей почуття інтернаціоналізму, заохочення їх до глибокого вивчення життя за рубежом, уміння зрозуміти і дати правильну

ДОБРІ ЛАСТІВКИ

опінку політичним подіям, які відбуваються в світі.

Керівники школи допомогли завучати ще одній струні громадянства в дитячих душах. Тому так палко засуджували старшокласники дії американських властей на мітингу з приводу арешту Анджелли Девіс.

Пригадується, як у залі школи на засіданні членів КІД зібрались учні восьмих—десятих класів. То було у переддень 25-річчя утворення Всесвітньої Федерації Демократичної Молоді. Студенти, які приїхали навчатись до Кіровограда з багатьох країн, стали почесними гостями вечора.

— Молодь повинна бути морально чистою, фізично загартованою, готовою до будь-яких труднощів. Основне завдання — виконати наказ Комуністичної партії,

поразки в агресивній війні проти В'єтнаму та інших країн Індокитаю.

Як у боротьбі проти американських імперіалістів, так і в будівництві соціалізму ми постійно прагнемо розвивати зусилля свого народу. В той же час ми дуже високо цінуємо підтримку та допомогу наших братів і друзів у всьому світі, розглядаємо це як фактор нашої перемоги.

В процесі революційної боротьби, під час війни Опору проти французьких колонізаторів і в нинішній війні Опору проти американських імперіалістів, за врятування батьківщини, а також у справі соціалістичного будівництва в'єтнамський народ постійно користується глибокою політичною підтримкою, величезною ефективною матеріальною допомогою КПРС, уряду і народу Радянського Союзу.

товариші

ною допомогою КПРС, уряду і народу Радянського Союзу.

З трибуни ХХІV з'їзду Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв ще раз підтвердив повну підтримку справі в'єтнамського народу в боротьбі проти імперіалістів США, за врятування своєї батьківщини і заявив: «Демократична Республіка В'єтнам може бути впевнена, що і в збройній боротьбі, і в мирному труді вона може й надалі розраховувати на братерську підтримку Радянського Союзу». В'єтнамський народ буде вічно вдячний за підтримку, яку йому надають Комуністична партія Радянського Союзу, братній радянський народ у душі високого пролетарського інтернаціоналізму.

(АПН).

Твій ровесник трудиться, бореться, мріє

НДР: МОЛОДЬ ГОТУЄТЬСЯ ДО З'їЗДУ

Юнаки і дівчата — члени Спілки німецької молоді (СВНМ) НДР готуються до ІХ з'їзду цієї крупної молодіжної організації НДР, що відкритися 25 травня в столиці республіки. Молоді будівники соціалізму прагнуть зустріти його новими успіхами в навчанні й труді. На з'їзді СВНМ одним із основних питань порядку денного буде «Відповідальність, молоді в створенні розвиненого соціалістичного суспільства і завдання СВНМ». Більш як за чверть століття існування цієї організації школу Спілки пройшов кожен третій громадянин республіки, а загалом — понад 6 мільйонів чоловік.

ЧССР: СВЯТО ПІОНЕРІВ

У піонерів Словачки велике свято. На зборах, лінійках дружин і загонів вони урочисто відзначили День піонера. Зараз в Словачкій в близько 15 загонів і понад 1000 піонерських груп, створених в кожній початковій і середній школі. Ця єдина піонерська організація працює під безпосереднім керівництвом Соціалістичної спілки молоді і в її складовою частиною.

США: ТИЖДЕНЬ БОРОТЬБИ ЗА МИРНИЙ ДОГОВІР

Керівники студентських організацій США оголосили про початок «Національного тижня боротьби за мирний договір». Вони закликали студентів послати виступи протесту за припинення війни в Індокитаї і добиватися укладення мирного договору.

ІСПАНІЯ: НАЗУСТРІЧ ПЕРШОТРАВНЮ

Студенти факультету політичних і економічних наук Мадридського університету з червоними прапорами в руках провели мітинг, присвячений організації першотравневої демонстрації.

Студенти економічного факультету університету в Сомосігуас (поблизу Мадрида) також організували мітинг. Вони закликали оголосити 1-го Травня страйк і провести демонстрацію.

Як повідомляє агентство Франс Пресс, поліція, що прибула до місця збору студентів, відкрила стрільнину в повітря, а потім розігнала маніфестантів. Арештовано 20 студентів.

(ТАРС).

Тиха площа в Берліні... Майже 30 років тому з цього міста пролунало загарбницьке: «Дранг нах остен!» Країна Рад звершила небачений в історії подвиг: вона врятувала світ від вандалізму німецького фашизму, завітала для нього на десяти років мирний ранок.

І кожному він любий — цей мирний ранок: індусів і чілійців, поляків і французів.

Напередодні Першо-

МИР

травня журнал НДР «Нойс Берлінер Ілюстрірте» опублікував ось цей знімок, як символ тихого, радісного світанку на землі республіки — площу біля пам'ятника Іллічу в Берліні, доданий до нього красномовний уривок з книги Магніці Пансоли «Ленін у Швейцарії».

Символічний спогад!

СОЛІДАРНІСТЬ

Інтерв'ю члена Політбюро ЦК ПТВ, заступника прем'єр-міністра, міністра закордонних справ ДРВ Нгуєн Зуї Чіна, члена делегації Партії трудящих В'єтнаму на ХХІV з'їзді КПРС кореспонденту АПН.

Вірні

З тих пір, як Велика Жовтнева революція освітила шлях руху вперед для в'єтнамської революції, Комуністична партія Радянського Союзу і радянський народ стали й завжди є вірними товаришами, бойовими друзями і братами в'єтнамського народу. Тому в'єтнамський народ глибоко радіє всім перемогам радянського народу і розглядає їх як свої власні перемоги...

В'єтнамський народ дуже любить мир. Але до того часу, поки імперіалісти США будуть продовжувати агресію у В'єтнамі, в'єтнамський народ пліч-о-пліч з народами Лаосу і Камбоджі буде рішуче і беззастанно вести боротьбу до повної перемоги заради звільнення Південного В'єтнаму, на захист Півночі, для просування до мирного об'єднання батьківщини, з тим, щоб внести вклад у справу захисту миру в Південно-Східній Азії й усьому світі. Американський імперіалізм, безумовно, зазнає повної

ЛЕНІН І ДІТИ

«Я жив у той час по Фалькенберґу на першому поверсі. Коли Володимир Ілліч наближався до моєї квартири, він кидав погляд на наші, а потім на інші вікна. Як тільки він помічав дитину, він приставляв пальці до голови, ніби роги, набрав загрозовий пози і кидався в такому вигляді в бу-

динок. Діти страшенно кричали і ховались під стіл та шафу. Ленін переслідував їх, і гра тривала доти, аж поки всі стомлювалися, потім закінчалися мир, який однак скоро знову ламався тією чи іншою стороною.

Діти боготворили Ілліча... тому що ніхто так не любив дітей і так розумно з ними не грався, як він. Кожен пліч Ілліча був для них справжнім святом».

Василь ДІДЕНКО

ДО СТЕПУ

Іде весна по семицвітнім мості,
З долони сипле квіти запашні.
От скоро клен, зрадівши юній гості,
Шовками китиць загойда мені.
Верба зелене знамено підніме
Понад просохлим шляхом степовим.
Полину в далек ріллями крутими,
Де од моторів в'ється сизий дим.
З вікна «ДТ», замашений, веселий,
Мене позве рукою тракторист.
А небо в трави райдугу простеле,
І нам по ній захочеться проїтись.

М. ІВАНЧЕНКО

КАДУБ

Дай напитися, мамо, з кадуба
Кришталю, полуденного холоду.
Дай напитися вічності й сили
Освяти мою молодість.
Мамо, мене мов, із кадуба
Подаруй мені світ зелений,
Подаруй мені дзвін далекій,
Шепотіння ранкових квітів.
Вишиванка ятриться, мається,
Рухливі нарозвішані вишиті.
Дай напитися, мамо, з кадуба,
Дай напитися вічності.

МИ ПРИНЕСЛИ ВАМ ПІСНЮ

Слова А. Драгомирецького
Музика А. Загребельного

Позлітались хмари з Усть-Ілліма пити,
Щоб на обрій знов кудись залопотіть.
І намет вітрами синіми підбитий,
Наче птах у небо хоче полетіть.
Приспів:
А вам, дівчата, сняться хай тумани,
І сизий птах, що з мандрів поверта.
Ми принесли вам пісню —
І розтане
Ночей безсонних мерзлота,
Заросла тайга там густо бороною,
Лиш озера-очі синьо блискотять,
Та кладем дорогу крізь тайгу
з тобою —
І здаються нетрі нам за п'яддю п'ядь.
Приспів:
На плечах сплелися лямки рюкзакові,
Як дівочі руки, руки дорогі.
Принесем дівчатам ми любові
повінь —
Лиш дорогу вирвем, вирвем у тайги.
Приспів.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
НЕДІЛЯ, 2 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 6.50 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.00 — Новини. (М). 9.15 — Для школярів «Будильник». (М). 9.45 — «Музичний ніс». (М). 10.20 — Колорове телебачення. «У світі тварин». (М). 11.15 — Для воїнів Радянської

Армії і Флоту. «Ми — солдати». (Ростов-на-Дону). 11.45 — Колорове телебачення. «Мелодії дружби». Естрадний концерт. (М). 12.15 — «Кіровоградщина святкова». (Кіровоград). 12.30 — Телефілім. (Кіровоград). 12.45 — Святовий концерт колективів художньої самодіяльності — учасників телевізійного огляду «Карусель». (М). 15.30 — Колорове телебачення. Мультифільм «Золота антилопа». (М). 16.00 — Музичний телефільм «Острівняни». (К). 17.00 — Чемпіонат СРСР з футболу «Шахтар» — «Динамо». (К). 18.45 — Телеатр мініатюр. Гуморески В. Ка-

таєва. (К). 19.30 — «Пісні юності». Концерт. (Чернівці). 20.00 — Програма «Час». 20.40 — Телеатр мініатюр «13 стільців». (М). 21.40 — Л. Дворський «Траса». Телеспектакль. (К).
ДРУГА ПРОГРАМА. 17.55 — Наша афіша. (К). 18.00 — Колорове телебачення. Прем'єра художнього телефільму «Вірши — не вірши». (М). 19.25 — «Музичні зустрічі». (М). 20.00 — А. Чехов «Іспит на чин». Телеспектакль. (К). 20.30 — На добраніч, діти. (К). 20.45 — Документальний фільм «Україно — пісня моя». (К). 21.49 — Фільм-концерт «Північні зорі». (К).

● ПОНЕДІЛОК, 3 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «П'ять днів відпочинку». (К). 17.00 — Телевісті. (К). 17.15 — В ефірі «Молодість». Передача, присвячена Всесоюзним комсомольським зборам. (М). 18.00 — Для школярів. «Циркова програма». (К). 18.40 — «Наш сучасник». Теленарис. (К). 19.00 — Телефілім. (Кіровоград). 19.45 — «Сорок п'ять хвилин з «Юністю». (Кіровоград). На Республіканське телебачення. 20.30 — Телефілім. (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «П'ять днів відпочинку». (К). 23.00 — «Молоді голоси». (Донецьк). 23.30 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Для школярів «На прик клубу «Золота шабза». (М). 18.30 — «Маршрутами творення». Теленарис. (М). 19.00 — Телефілім «219 бойовий». (К). 19.45 — «Сорок п'ять хвилин з «Юністю». (Кіровоград). На Республіканське телебачення. 20.30 — «На добраніч, діти!» (К).

ВІТРОК, 4 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Фільм-концерт «Музичні картинки». (К). 11.35 — Шкільний екран. Фізика для учнів 10 класу. «Фізика і технічний прогрес». (К). 12.10 — Художній фільм «Сигуронька». (К). 17.15 — Наша афіша. (К). 17.20 — «На лапах республіки». (Львів). 17.55 — Для дітей. Мультифільм «Карлсон повернувся». (К). 18.30 — Ленінський університет м'ялоїнів. «XXIV з'їзд КПРС про сучасному етапі. Розвиток ленінських принципів соціалістичної господарності. (М). 19.00 — Художній фільм «Сигуронька». (К). 20.30 — Музичний фільм «Сурімоно». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Рєзерв. 21.55 — Наші прем'єри. Л. Синельников «Назвіть її Оленкою». Телевістива. (Ворошиловград). 22.40 — Українське колорове телебачення. Концерт артистів київської опери. (К). 23.10 — Телевісті. (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Лумачарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ДО ТИЖНЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОІВ

З'їзд, минувши дубовий гай, покотився до ширяку. І я вже було почав одягатись.
— Скоро Рудниця, — сказав своєму суслу, — Там у мене пересадка на вузькоколійку.
Трохим Дем'янович стрепенувся, якось гарячково загасив цигарку, квапливо поправив свої темні окуляри.
— Рудниця, Гайворон, Таужна, — мовив стишено крізь тривожне зітхання. — Там колись була моя рідня — дружина, син...
Якусь хвилину мовчав, і ненароком: — Були... А може, й тепер живуть і думають, що мене нема на цім світі?

Ще раз поправила окуляри, ніби щось таки хотів роздивитись крізь темні скельця:
— Ні, ні, — я такі бузувирі! — аж захрипів у відчай...
Одсахнувся від них...
Я навіть забув, що мені треба поспішати до виходу, слухав його скорботу...

До мене раптом прийшов сномин про батька, згадав той день, коли моя мати по війні отримала єдину звістку: «Процав без вісти...»
І враз я чомусь опинився на місці сина Трохима Дем'яновича. Захотілося мені з цією людиною в темних окулярах знову поговорити. Бачив перед собою його поспівлі скорі, зблідлі уста. І розмовляв з ним як його син.

...Ти, не чекаючи виклику з військомату, прийшов туди сам. І не довіз вже в поліцейській гімнастерці йшов крізь брани диму і вогню, йшов, щоб зупинити чужинців.
Іх було багато. А вас — дев'ятеро. Але ви мусили вистояти в долині до тих пір, аж поки стемніло. Заради тих, хто новини був одійти на кілька кілометрів назад і зайняти новий рубіж. Надали твої друзі. А ти жбурав з окопа гранати і снапав у чужинців вогнем з автомата.

Як згадала вже рожева стрічка далекого небокраю, поруч тебе несподівано з'явився односельчанин — рудий Савка.
— Нас послали на підкріплення, — промирились він третячими устами, злякано вдивляючись у вибадок, звідки доносилась чужа мова. Тоді прихилився аж до вука, стишено додав: — Крапка нам тут, Трохимичу, вряпка. Що як переповзти он до тей купи зітлілого куркудзіння? Вирнемось мотлохом, зрєбудемо що пекельну годину. А як стямне все — порачуємо до Бу-ту. Там на хуторі в мене є свояк...

Спалахнули гнівом твої очі, в груди вкотилася холодний клубок. Але тільки й видувши:
— Згинь, наскожд, од мене, поки я тебе...
Савка благав:
— Не будь впертим... Твоя ж он восталася вагітною. А я навіть не дочекався свого сватання. Вона ж дорога мені...
Після короткого перепочинку знову заклекотіло долум'я. І падали саривалені твої друзі. А ти крізь той клекіт надиривав свій голос:
— Пали, хлопці, пали, — хай думають, що нас тут сотні.
А як збривави виповзати на бруствер і кинути останню гранату, неспароком тебе відкинуло назад гарячою хвилею. Захиталося небо в твоїх очах, переміналося з жаром. І стало темно...
Ті, хто хоч як-небудь міг зіп'ятись на ноги, відійшли до своїх. А ти зостався лежати серед степу, засна-

пощу. І санітарка прочитала тобі лист од того солдата-розвідника, який обіцяв доставити твій лист матері: «Ти вже, мабуть, мидуєшся кримським сонцем. А своєї хати не побачиш — всю вулицю, куди ти мене просив завернути, спалили гадди. І пісела біля школи розстріляни. Ти тільки кришні, товаришу, видужуй, і не спиши в це некало, — ми за тебе помстимося...»
Далі твоя дорога — аж до Урау. Ти страждав. А який офіцер підійшов лагідно: «Хай вже не підведешся проти них з автоматом. Але ж можеш бути корисним своїм людям. В тебе, зрештою є дружина, немовля...»
Ти тоді одривав: «Нема, нема нікого. Село спопелено, жінок заковали, і тепер я нікому не потрібен».

Потім такі переконався, що твої руки можуть робити добро іншим. Ти навіть був вдоволення своєю роботою.
А вже після війни, почувши, що твій сусід їде в Одесу, попросив його при нагоді побувати в селі. Благав нікому не говорити, що знає тебе, що з тобою нещастя. Просто одного хотів:
— Як наїждешся, то на всяк випадок запитай, чи залишився хтось з моєї рідні?

Недовго сусід повернувся.
— Я приїхав у село, коли в колгоспному клубі вручали твоїм односельчанам нагороди за працю. І раптом назвали прізвище твоєї дружини. Вийшла на сцену, Молода,

І од свого рішення ти не одступився. Ти був хіба що радий, поминавши про її радість. І вручили медаль. І її очі засяяли, засвітилися владністю. А як прийшла додому, сироквола мовила:
— От який не Трохим бачив. Ска-зав би, мабуть: «А я думаю, що в нашій хаті тільки мій орден...» І схлипувала тієї ночі, пригорнала сина до себе. Вранці прокинулася збудила і запитала, чи не рано ще піти голову нижчий за сусідських хлопців. Дивилася і знову примовляла:
— Горечко ти мов красне! Іу вкопанний татко. Особливо очі...
...Як почав і ходити до школи, нам хтось прислав гроші. Мати думала, що нам пенсію за тебе раба-вили. Але поштарка сказала, що це з Чельобінська. На Жовтневій святі знову переказ. І посліла з гостини-цями. На цей раз уже з Москви. А талони оповіщень були списані зовсім іншим почерком...
Тепер я знаю — то ти старався хоч трохи допомогти в ті скруті для нас дні. І кожного знаємого, коли той виривав кудись у потядку, просив переказати «належничку» якийсь карбованець.

Дружина твоя приятелі, в якого ти жив усі ті роки, ніхось ховіла дізнатись, де ми живемо, ти це й розпізнався. Потім прислала напса-ти нам листа. А ти знову спалах-нув:
— Вона має право на щастя. Хай живе без грипоги. А поминався, здорово поминався, тату. Бо тебе чекала і вітха, і радість. Нічого, що темні окуляри. Але в тебе є очі — то я. В тебе є сонце — то мамина любов.

Тебе чекають, давно чекають. І тільки серцем можна збагнути, як стомлюються жінки, чекаючи рідну людину.
Приїдь. Стань перед обеліском, що височить на сільському майдані. Подивись моїми очима на червоний граніт. І ти прочитаєш там своє імення.
Коли відкривали в день Перемоги цей монумент і назвали тих, хто не повернувся до рідного дому з далеких доріг, крізь натопа людей — жінок, поспівалих ветеранів — пройшло важке зітхання. І шоразу — з імен загиблих було названо близько двохсот — в когось на мить зупинилося серце — мати згадала сина, дружина — свого чоловіка, син хотів уявити собі живим батька. Злучав траурний марш. Потім урочистий. І я з своїми однолітками поклявся замінити в усьому своїх батьків. Як давав клятву перед неживими і безсмертними.
Тож хай станеться диво: стань перед мною живим!..

Михайло ШЕВЧУК.
м. Кіровоград.

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

ЧЕКАННЯ

ний глиною і попелом. Аж на третій день відчув дотик людських рук. Потрапив якраз на той ху-тір, куди тебе кликав Савка. Ти тоді завдячував життям старшому ді-дусеві, котрий, бачуючи полем, де тільки-но одпалахко-тіп біл, натра-пив на солдат-ські окопи. І хоч ху-тір був зайнятий чужинцями, добрі люди зумили тебе переправити до наших. Потім — шпиталь. Один, другий. Ніби вже й одужав. Та пов'язки з очей не знімали. Написав тоді мате-рі листа. Але відповіді ніякої довго не було. Нарешті, настав той день, коли прийшов хірург і сказав:
— Знімть пов'язку.

Медсестра розмотала бинт. Ти бо-язко почав розплющувати вії. І то-ді вперше заплакав. Не від болю — від безнадії. Бо замість світла в твої очі пірнула темінь. А тут ще до однієї кривди інша — принесли

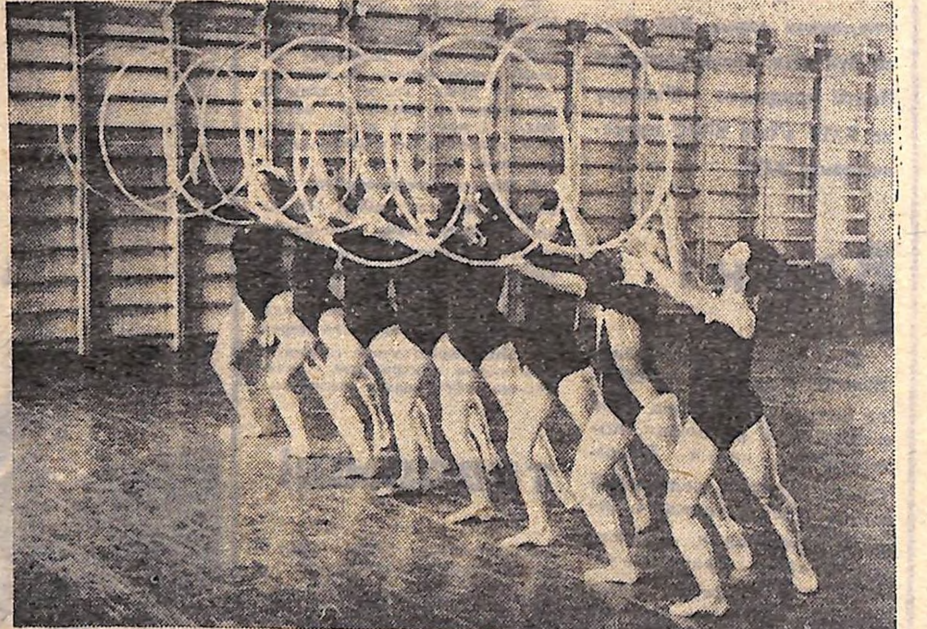

гарна. І, радіючи, поклонилась всім. З усього видно було — щаслива вона в ту мить була. І син твій теж росте, либонь, до школи збирається...
Ти мовчав, вислухавши таку звістку. А сусід знову:
— Знаю, якого ти ще слова чека-єш. Думаєш, чи сама вона, чи має когось? Не питаю. Дізнаєш одне — вона жива й здорова. А ти вже міркуй, як тобі зібратись в дорогу. Уд' і забігнеш все сповна.

Ти тоді схопився з крила, мовив:
— Одже вона щаслива. І добре. Хай собі живе. А мені нащо триво-жити її?..

Вони — майбутні педагоги. Навчаючись на факультеті фізичного виховання Кіровоградського педінституту, ці дівчата вже не перший рік відвідують заняття секції художньої гімнастики. Вихованки тренера В. С. Бикова тепер найсильніші в області. Сьогодні студентки продемонструють свою майстерність, пройшовши в святкових колонах першо-травневої демонстрації.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПЕРША ПОХВАЛА

Після змагань юних гімнастів України, що входили до заліку V республіканської Спартакіади, кіровоградських спортсменів чекало це одне випробування. На цей раз вони взяли участь в першості республі-

канської Ради ДСТ «Авангард» з спортивної гімнастики, яка проходила у Ворошиловграді.
Аналізуючи виступи кіровоградок, можна з радістю відзначити, що їх майстерність і на цей раз була гідна похвали. Таня Калінічева набрала 72,2 бала. Наташа Калінічева — 70,85, Наташа Камішева — 70,95, Ліда Балах — 67,4, Оля Скорохід — 64,4. Особлива вітха од по-

казників Тані Калінічевої, яка не лише була третьою призеркою змагань (у середній групі), але й виконала майстерський норматив. Тренер цієї коної гімнастки Юзеф Толчинський був також з радістю, коли Таня в опорному стрибку отримала найвищу оцінку — 9,65 бала. Отже, напружені тренування в ДЮСШ, заняття під керівництвом вчителя СШ № 24 Л. П. Школи, Л. М. Веретеннікової були справді плідними.

В. ТОЛЧИНСЬКА,
майстер спорту СРСР.